

Μόσχα

ΘΡΙΑΜΒΟΣ! Αν κάποιος έψαχνε να βρει μια λέξη για να περιγράψει αυτό που έλαβε χώρα την Παρασκευή 5 Ιανουαρίου στην μεταμορφωμένη αίθουσα εκδηλώσεων του ξενοδοχείου Ίτανος, ήταν ακριβώς αυτή.

Οι κουβέντες, τα γέλια, τα χαμόγελα, τα φωτισμένα πρόσωπα και τα πειράγματα που έδιναν και έπαιρναν, είχαν δημιουργήσει το ιδανικό σκηνικό για την υποδοχή της υψηλής καλεσμένης στον τόπο της μετά από τόσα χρόνια.

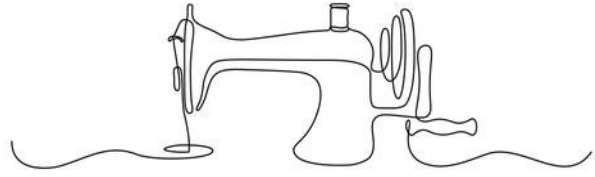

Η Σεσίλια δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ούτε στα πιο τρελά όνειρά της, όταν ετοιμαζόταν να ανοίξει τα φτερά της για τη μεγάλη πόλη, δε φανταζόταν ότι όταν κάποτε θα επέστρεφε, θα της δίνονταν τόσο απλόχερα η αγάπη και ο θαυμασμός των συμπατριωτών της! Όλοι ήθελαν να ξεκλέψουν μια στιγμή, να τη σφίξουν στην αγκαλιά τους και να φωτογραφηθούν στο πλευρό της. Κι εκείνη με τη σειρά της δε σταματούσε να λέει σε όλους πόσο συγκινημένη είναι, πόσο της είχε λείψει το σπίτι της, αλλά και πόσο εντυπωσιασμένη είναι από την πρωτοτυπία των εμφανίσεων και την υψηλή αισθητική των καλεσμένων.

Τις επόμενες μέρες, δεν σταμάτησε στιγμή να αποδέχεται προσκλήσεις για να παραστεί σε γεύματα και να πραγματοποιήσει επισκέψεις σε φορείς και συλλόγους. Όμως μέσα σε αυτή τη δίνη των συναισθημάτων και των υποχρεώσεων ξέχασε το πιο σημαντικό απ' όλα, τη Μόσχα, και δεν βρήκε ευκαιρία ούτε έναν καφέ να πει, ούτε μια μερίδα λουκουμάδες να φάει μαζί της.

Η Μόσχα ζούσε μόνη τα τελευταία χρόνια. Οι δουλειές που έφταναν στο ραφτάδικο της ήταν λιγοστές και ίσα ίσα κατάφερνε να τα φέρνει βόλτα με λογαριασμούς και υποχρεώσεις. Παρ' όλ' αυτά, εκείνη δεν έχανε το κουράγιο της. Όταν λίγο χαλάρωνε

από τη δουλειά, της αρκούσε να φτιάξει ένα καφεδάκι μερακλίδικο, να βάλει και δυο, τρία, τέσσερα σταφιδωτά σ' ένα πιατάκι και να ανοίξει το παράθυρο: Άφηνε τη ματιά της να αγκαλιάσει το τοπίο που απλώνονταν απέναντι και να σταθεί στην αγαπημένη της Καραβόπετρα με τα καραβοπετράκια της, εκεί που τις πήγαινε η μητέρα τους όταν ήταν μικρές, και τις έβαζε να ανταγωνίζονται για το ποια θα εντοπίσει πρώτη διάφορα σημεία στον ορίζοντα της πόλης που νωχελικά απλωνόταν απέναντί τους: Τα νησιά που διαγράφονταν στο βάθος, το κάστρο, την εκκλησία, το Γυμνάσιο, το λιμεναρχείο, τα Κόκκινα, τον φάρο. Κι

όλο και κάποια ιστορία έβρισκε η Παραδεισία, για να συνοδεύσει τις απαντήσεις τους: Έναν θρύλο, μια ξεχασμένη σπηλιά, ένα ρωμαϊκό υδραγωγείο, το παλιό πολυβολείο, μια γραφική φιγούρα απ' τα παλιά, έναν έρωτα απαγορευμένο, μια ξεχασμένη ονομασία... Κι οι σκέψεις αυτές ζέσταιναν την καρδιά της, όπως η ζεστή άμμος που σκέπαζε τα γυμνά ποδαράκια τους εκείνα τα τρυφερά

απογέυματα της καλοκαιρινής ραστώνης. Σωστά το είχε διαβάσει κάπου: Μοναδική πατρίδα τα παιδικά μας χρόνια...

Οι δυσκολίες δεν την εμπόδιζαν να παραμένει δραστήρια, προσηνής και κοινωνική. Οικογένεια δεν ευτύχησε να αποκτήσει, όμως με χαρά βοηθούσε αυτούς που η ίδια αποκαλούσε οικογένεια. Τους φίλους, τους χωριανούς, τους Σητειακούς. Μαγείρευε για το συσσίτιο της εκκλησίας, βοηθούσε κάθε λογής οργανώσεις και ομάδες, μεταποιούσε δωρεάν ρούχα για φτωχές οικογένειες, συχνά συγκέντρωνε κι η ίδια παλιά ρούχα και υλικά, για να τα ανακυκλώσει και να τα ξανακάνει χρήσιμα γι' αυτούς που τα είχαν ανάγκη. Εκείνο που η διεθνής βιομηχανία της μόδας ονόμαζε πλέον Fashion Upcycling, η Μόσχα το έκανε πράξη αυθόρμητα, σεμνά και ταπεινά πολλά χρόνια τώρα.

Κι ενώ τόσα είχε να πει με την αδελφή της, η Σεσίλια δεν είχε βρει χρόνο να περάσει καν απ' το ραφτάδικο! Δημοσιεύματα, συνεντεύξεις, φωτογραφίες, ραδιόφωνο, κοινωνικά δίκτυα, όπου κι αν γυρνούσε η Μοσχούλα ήταν παρούσα η αδελφή της. Όχι όμως δίπλα της. Μα και τόσα χρόνια που λείπει η Σεσίλια, κατάφεραν άραγε να κρατήσουν τη σχέση τους ζωντανή; Η Σεσίλια ήταν διαρκώς χαμένη στις υποχρεώσεις και τους φρενήρεις ρυθμούς της νέας της

ζωής. Αλλά κι η Μόσχα πάντα δίσταζε να την ενοχλήσει και να διεκδικήσει λίγο χρόνο μαζί της. Έτσι έφτασε η ώρα του χωρισμού ξανά, χωρίς να έχουν ανταλλάξει μια ουσιαστική κουβέντα. Η Σεσίλια πληροφορήθηκε από τον στενό της συνεργάτη Βίκτωρα Μυστίκ πως ήταν επιτακτική ανάγκη να επιστρέψουν στην Αθήνα και η αναχώρηση επισπεύστηκε. Αποχαιρέτησε τη Μόσχα τηλεφωνικώς κι ανέθεσε στον Βίκτωρα να κόψει μία γενναιόδωρη επιταγή για τα έξοδα του Gala.

Ο Βίκτωρ δεν άφηνε τίποτα στην τύχη, ήταν ένας από τους κορυφαίους στυλίστες σε Ελλάδα και εξωτερικό και η Σεσίλια τον εμπιστευόταν με κλειστά μάτια. Το πραγματικό του όνομα είναι Φώντας Αμπατζής. Επειδή με αυτό το όνομά δεν είχε κανένα μέλλον στον χώρο της μόδας, το άλλαξε επηρεασμένος από τη μεγάλη του αγάπη για τη Victoria Secret και ιδιαίτερα τα αρώματά της. Ταλαντούχος, φιλόδοξος, σχολαστικός, απαιτητικός και ακαταπόνητος, ο Βίκτωρ έλεγχε και την τελευταία λεπτομέρεια και, το κυριότερο, τα ήξερε όλα πριν απ' όλους. Εκκεντρικός στη συμπεριφορά και την εμφάνιση, δε γινόταν εύκολα συμπαθής, ήταν όμως αποτελεσματικός. Η εμμονή του με το φενγκ σούι και τη θετική ενέργεια ήταν παροιμιώδης και δυσκολευόταν να μείνει για ώρα σε μέρος με λανθασμένη διάταξη φυτών, επίπλων, αντικειμένων. Η μεγάλη του αδυναμία ήταν το χρήμα. Και κυρίως το γρήγορο χρήμα.

Μέσα στο ταξί καθ'οδόν προς το αεροδρόμιο, ο ταξιτζής αυθόρμητα διακόπτει τη Σεσίλια που μιλάει με τον Βίκτωρα για δουλειές:

- Συγχαρητήρια, Μαντάμ Σεσίλια, μια χαρά τα καταφέρατε! Αλλά και η αδελφή σας... Σας έβγαλε ασπροπρόσωπη. Και είναι απορίας άξιον που τα άφησε όλα στην άκρη και διοργάνωσε τέτοια βραδιά προς τιμήν σας!
- Τι εννοείτε, αγαπητέ; Να ανησυχώ για κάτι; Πείτε μου καθαρά, τι γνωρίζετε; *Qu'est-ce qu'il y a?*
- Μα καλά δεν ξέρετε πόσο άσχημη είναι η οικονομική κατάσταση της αδελφής σας; Άνθρωπος δεν πατά στο ραφτάδικο της. Όλα αυτά τα ετοιματζίδικα ρούχα που κυκλοφορούν τσάμπα σχεδόν, την έχουν γονατίσει.
- *Oh, mon Dieu!* Βίκτωρα, ακούς τι λέει ο κύριος; Τι έκανα; Είμαι τόσες μέρες εδώ και δεν της αφιέρωσα ούτε μισό λεπτό. Μα κι αυτή να μη μου πει τίποτα; Αλλά έτσι ήταν πάντα. Αχ μωρέ Μοσχούλα! Πρέπει να βρω τρόπο, για να διορθώσω τα πράγματα!

Η Σεσίλια επιστρέφοντας στην Αθήνα το σκέφτηκε καλά. Αυτό έπρεπε να κάνει. Μόλις τακτοποιήσει τις εκκρεμότητές της, να γυρίσει αμέσως στη Σητεία και να οργανώσει ένα μεγαλειώδες καλλιτεχνικό γεγονός: Μία επίδειξη μόδας υπό την ομπρέλα του Οίκου της, αφιερωμένη στη μνήμη της μητέρας τους

Παραδεισίας. Νέοι αλλά και έμπειροι σχεδιαστές θα παρουσιάσουν τη δουλειά τους και οι καλύτεροι από αυτούς θα υπογράψουν συμβόλαιο συνεργασίας με τη Cecile Couture.

Έτσι Σεσίλια, «Πρίσιους» και Βίκτωρ επέστρεψαν στη Σητεία και με τη βοήθεια της Μόσχας ξεκίνησαν την προετοιμασία. Ο Βίκτωρ, στην αρχή είχε τις αντιρρήσεις του, δεν έκρυβε άλλωστε και την περιφρόνησή του για τους παρακατιανούς φίλους της αφεντικίνας του, αντιρρήσεις οι οποίες κάμφθηκαν από έναν πρόχειρο πρώτο υπολογισμό των κερδών που θα έφερνε η επίδειξη. Ήταν σίγουρος ότι εφόσον είχαν πάρει και την «Πρίσιους» μαζί τους, η επιτυχία ήταν εξασφαλισμένη. Το μόνο που φοβόταν, σαν από διαίσθηση, ήταν η μυστηριώδης έλξη που ασκούσε ο τόπος αυτός στη Σεσίλια. Κάθε φορά που βρισκόταν εκεί, η Σεσίλια έφευγε και με μεγαλύτερη δυσκολία.

Μετά από εντατικές ετοιμασίες, με τη Σεσίλια και τον Βίκτωρα να επιμελούνται και να οργανώνουν τέλεια την κάθε λεπτομέρεια, με τη Μοσχούλα να βάζει τις δικές της πινελιές, την «Πρίσιους» πάντα στην κατοχή των δύο αδελφών και με πλήθος σχεδιαστών να έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον για συμμετοχή, το CATWALK: «Ουρί του Παραδείσου» ήταν έτοιμο για τη μεγάλη προεμέρα και για να ταράξει για μία ακόμα φορά τα ήσυχα νερά της Σητείας...

Απόσπασμα από τη συνέντευξη που παραχώρησε η Σεσίλια

- Ας έρθουμε στο Cecile fashion project. Μπορείς να μας πεις τι μας ετοιμάζεις;
- Είναι μια εκδήλωση που διοργανώνω στην πόλη μας, μια φαντασμαγορική επίδειξη μόδας-catwalk με τίτλο «**Ουρί του Παραδείσου**» αφιερωμένη στη μητέρα μου. Σε όλο αυτό έχω τη βοήθεια του φίλου και συνεργάτη μου στυλίστα Βίκτωρα και της ταλαντούχας αδερφής μου Μοσχούλας. Επίσης, δε σας κρύβω πόσο τυχερή νιώθω που ένας από τους πιο καταξιωμένους επαγγελματίες του χώρου και στενός μου φίλος θα με τιμήσει με την παρουσία του σε αυτό το τόσο σημαντικό ντεφιλέ της καριέρας μου!

